

ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ...

ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ
της αθανασίας αμπαριώτη

Εικόνες από το pixabay

**ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΙΑΣ
ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ**

Η σκυλίτσια ζωή δεν έχει μόνο χαρές.

Απόδειξη ο ήρωας μας ο Τζακ, ένα “έξυπνο σκυλί”
που μετά από μια μικρή περιπλάνηση κατάλαβε πολλά.

“ Πως ο καθένας μας είναι πλασμένος για κάτι πάνω στη γη”.

Ο Τζακ για τι ;

ΝΑ Μ'ΑΓΑΠΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ

Όταν γεννήθηκα θα πρέπει να ήμουν ένα γλυκό και αξιαγάπητο κουτάβι, γιατί όλοι γύρω με κοίταγαν με πολλή αγάπη και στοργή.

- Μαμά, κοίτα τι όμορφο που είναι, κοίτα, κοίτα τα ματάκια του!

- Πού τα είδες Κλειώ τα ματάκια του; Μόλις γεννήθηκε, πότε πρόλαβε να τα ανοίξει το έρημο το σκυλί;
- Κοίτα μια μουσουδίτσα, κάτι ποδαράκια μικρά, κάτι αυτάκια μυτερά! Τι λες μαμά, θα το πάρουμε μαζί μας στο σπίτι ; Είναι τόσο όμορφο, τόσο χαριτωμένο!

Πράγματι, όταν γεννήθηκα ήμουν πολύ όμορφο, η "σκυλίτσα" μου ζωή όμως δεν μου τα έφερε όλα, όπως ονειρευόμουν από κουτάβι.

Εμένα που με βλέπετεΔε με βλέπετε;

Ε! γυρίστε σελίδα να με δείτε

Εμένα που με βλέπετε ήμουν ένα σκυλί, μα τι σκυλί! Όταν περπατούσα στο δρόμο, οι γάτες έχαναν την ισορροπία τους και τα σκυλιά έχαναν το “γάβγισμά τους” με την ομορφιά και την αρχοντιά που με διέκρινε.

Είναι να το ’χει κανείς μέσα του.....

Είχα ένα μακρύ λαιμό, ένα τρίχωμα μαλακό με κάτι λευκές πιτσιλίτσες πάνω μου λες και τις είχε κάνει ζωγράφος. Έργο τέχνης σας λέω πάνω στο κορμί μου.

Τζακ ήταν το όνομά μου.

Εγώ, και άλλα 10.000 σκυλιά μόνο, έχουμε αυτό το όνομα, στην Ελλάδα. Εγώ όμως ξεχώριζα, είχα κάτι πάνω μου που μ’έκανε διαφορετικό. Ακόμα και τώρα που κάθομαι να σκεφτώ τι ήταν αυτό που με έκανε ξεχωριστό, δυσκολεύομαι.

Ίσως να ’ταν το γάβγισμά μου, ενώ όλα τα σκυλιά γάβγιζαν σε ώρες μεσημεριού που οι άνθρωποι ξεκουράζονταν ή κοιμούνταν, εγώ είχα υψηλότερους στόχους. Προτιμούσα να γαβγίζω πρωί- πρωί για να τους ξυπνάω όλους για τη δουλειά τους, όπως δηλαδή κάνουν τα κοκόρια στα χωριά, αφού μερικοί στη γειτονιά δε με φώναζαν **Τζακ**, αλλά **κοκορόμυαλο**.

Μπορεί πάλι να ήταν τα ποδαράκια μου, που ήταν λευκά ως τη μέση και από τη μέση και πάνω κανελί, αφού μερικά αδέσποτα στη γειτονιά μου είχαν βγάλει το παρατσούκλι “το σκυλί με τις άσπρες κάλτσες”.

Μην ήταν η ουρά μου που στριφογυρνούσε σα μύλος κάθε φορά που έβλεπα τον κύριο μου τον Πελοπίδα;

Κι αυτός δηλαδή, σαν με έβλεπε τρελαινόταν. Δεν είχε βέβαια ουρά για να καταλάβω πόσο χαιρόταν που με έβλεπε, αλλά εγώ το καταλάβαινα

Ίσως να ήταν τα μάτια του που γέλαγαν κάθε φορά που με κοίταζε, τα χέρια του που άνοιγαν για να με χαϊδέψουν, η φωνή του από μακριά.

“Πού είναι ναι το παλικάρι μου”;

Αλλά και εγώ δεν ήμουν αγάριστος. Τι πηδηματάκια έκανα πίσω από την πόρτα προσπαθώντας να την ανοίξω με το πόμολο, τι γαβγίσματα που ξεσήκωναν τη γειτονιά στο "πόδι", τι καρέκλες έχω ρίξει κάτω, τι βάζα και τασάκια έχω σπάσει από τη χαρά μου!

Τι να κάνω; Αφού στόμα είχα και μιλιά δεν είχα. Έκανα και εγώ ότι μπορούσα για να του δείξω πόσο πολύ τον αγαπάω και

Τι γινόταν μόλις συναντιόμασταν, περιττό να σας πω. Μέχρι την αστυνομία είχαν φέρει οι γείτονες, τόσο διάσημοι είχαμε γίνει στη γειτονιά.

Μεγάλη επιτυχία σας λέω

Από φαγητό....Α! δεν έχω παράπονο, να πέσει ψύλλος να με φάει

Ένα έχω να σας πω. Μέχρι σουβλιστό αρνί μου' χε ένα Πάσχα.

Στις αρρώστιες ;Ένα εμβόλιο εγώ, δέκα το αφεντικό μου για συμπαράσταση.

Ήμουν λίγο φοβητσιάρης, το ομολογώ.

Σαν άνθρωπο με είχε. Μπορώ να πω ότι μου φερόταν καλύτερα από άνθρωπο.

Ποτέ του δεν μου φώναζε, όπως θυμάμαι μια μέρα είχε φωνάζει στο γιο του, τον Άρη

“Φύγε”(του φώναζε δυνατά)

Και έτσι έγινε .. ο Άρης έκλεισε πίσω του την πόρτα θυμωμένος κι έφυγε .Πού πήγε; Θα σας γελάσω. Από τότε τα πράγματα άλλαξαν. Στην αρχή άλλαξαν λίγο, μετά άλλαξαν πολύ.

Άρχισαν σιγά- σιγά να κόβονται οι αγκαλιές και τα χάρδια, μετά σαν έκανα κάποια ζημιά το πρόσωπο και η φωνή του αγρίευαν.

“Πού τις έχεις κρύψει βρε χαζόσκυλο τις παντόφλες μου;”

Άκουσα να λέει μια μέρα και γω κούρνιασα στη γωνία. Έτσι πέρναγαν οι μέρες. Οι βόλτες στο πάρκο κόπηκαν ,ίσα δηλαδή που με έβγαζε έξω για πιπί μου.

Το φαγητό μειώθηκε. Όχι σουβλιστό αρνί ξαναείδα στη ζωή μου, αλλά ούτε σουβλάκι με πίττα.

Αρρώσταινα συχνά, το τρίχωμά μου άρχισε να χάνει το λαμπερό του χρώμα, αφού οι πιτσιλίτσες που είχα, έπαψαν να φαντάζουν πάνω μου σαν έργο τέχνης. Όταν έφευγε για τη δουλειά του ο κύριος μου ο Πελοπίδας, έκλαιγα πολύ, -γιατί ήξερα πως σε εκείνο το μπαλκονάκι που με είχε αφήσει να τον περιμένω- θα έμενα όλη τη μέρα. Ναι, όπως το ακούτε, όλη τη μέρα. Σκεφτείτε πως άνθρωποι που κάποτε φώναζαν την αστυνομία όταν σήκωνα στο πόδι τον κόσμο, τώρα πια με λυπούνταν για το χάλι μου.

**“Έχει μαραζώσει το έρημο σκυλί σε τούτη τη βεράντα- λέγαν οι γείτονες με συμπόνια-, ούτε στο σπίτι μπαίνει πια-
ώσπου μια μέρα**

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ!!!!

ΠΟΙΟΣ ΕΓΩ!!!! Που μετά τον Άρη, ήμουν το δεύτερο παιδί του- το παλικάρι του- όπως του άρεσε να με φωνάζει.

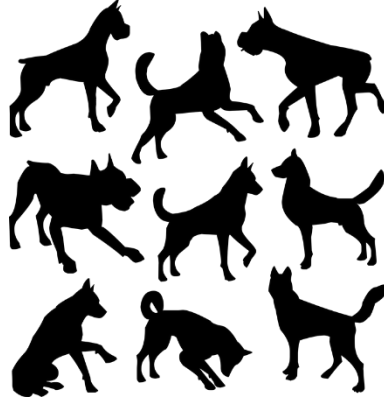
Μια μέρα όμως δεν άντεξα άλλο και εκεί που ήταν μισάνοιχτη η πόρτα του σπιτιού, έφυγα. Έφυγα σαν τον κλέφτη, κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες και μόνο όταν βγήκα έξω κοντοστάθηκα. ΤΟ ΛΟΥΡΙ! ζέχασα το λουρί.

Μα τι κάθομαι και γαβγίζω. Τι να το κάνω το λουρί; Αφού δεν πρόκειται να ακολουθήσω κανέναν. Ωραία να βρίσκει κανείς την ελευθερία του και να μη δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Ένιωσα τόσο ξενοιαστος εκείνη τη στιγμή που για αρκετή ώρα δεν έβγαζα “γαβγίσματα”, αλλά νότες.

Μετά από κάποιες ώρες ξενοιασιάς άρχισαν οι πρώτες μου “ανησυχίες”. Ποιος θα με ταΐσει όταν πεινάσω; Πού θα κοιμηθώ όταν νυστάζω;

- *Παιδιά το σκυλί με τις άσπρες κάλτσες, μόνο του, χωρίς το αφεντικό του*

- *Άντε να χαθείς μούργο (του γάβγισα φανερά εκνευρισμένος)*
- *Πρόσεξε καλά σε ποιόν μιλάς, γιατί ξέρεις ποιος είμαι εγώ; (μου απάντησε το πιο ζωηρό σκυλί)*
- *Ποιος είσαι εσύ;*
- *Ο φίλος του Ντόμπερμαν, που μένει δυο στενά πιο κάτω*
- *Εσύ ποιος είσαι, όνομα δεν έχεις;*
- *Φαίνεται πως δεν κατάλαβες καλά, ε να!!!*

Γαβ, γαβ

Γαβ,γαβ

Γαβ, γαβ

Γαβ, γαβ

Γαβ, γαβ

Γαβ, γαβ

Γαβ, γαβ

Από την πρώτη μέρα της ελευθερίας μου, τα πράγματα δεν ήταν ῥόδινα ῥόκκινα ήταν. Η μύτη μου έσταζε αίμα και το πίσω δεξί μου πόδι- που μέχρι χθες μου ῥιδνε όλη αυτή τη χάρη στο περπάτημα- ήταν κουτσό και πληγωμένο καισα να μην έφταναν όλα αυτά, άρχισε να βρέχει κιόλας. Ο ύπνος με πήρε στο κατώφλι ενός σπιτιού μια που η βροχή τα είχε μουσκέψει όλα και εγώ ήμουν πολύ καλομαθημένος για να ξαπλώσω στο χώμα ή το πεζοδρόμιο.

Στα όνειρά μου εκείνη τη μέρα ήρθαν πολλοί που με καλούσαν για παρέα. Πρώτη απ' όλους η Κλειώ, το κορίτσι που με είχε δει νεογέννητο ακόμη στην αγκαλιά της μάνας μου να θηλάζω.

ΣΚΗΝΗ ΟΝΕΙΡΟΥ

(μαμά Κλειώς) " *Όχι Κλειώ δεν είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε ένα σκυλάκι στο σπίτι μας. Το σκυλί έχει ανάγκη το δικό του χώρο, θέλει το δικό του φαγητό, δεν είναι παιχνίδι στα χέρια μας, που σα το βαρεθούμε του δίνουμε μια και το πετάμε. Και εκείνο όπως και εμείς, νιώθει την αγάπη και την φροντίδα μας.*"

(Τζακ) " *Μην κλαις Κλειώ, έχει δίκιο η μαμά σου. Και η δική μου η μαμά δεν θα με άφηνε ποτέ σε χέρια ανθρώπων χωρίς τη σιγουριά πως θα με αγαπούν και θα με προσέχουν*

Να! Σαν τον κύριο Πελοπίδα που πάντα συμπαθούσε η μανούλα μου.

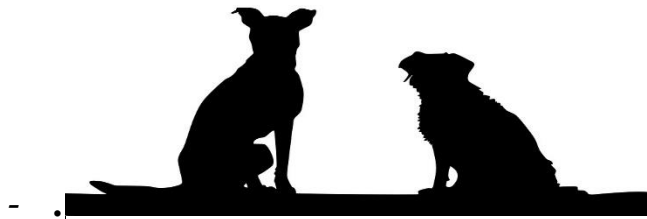
Πού να ξερε αλήθεια πως δεν είμαι πια με τον κύριο Πελοπίδα. Τον άφησα και έφυγα. Έφυγα τώρα που είχε όσο ποτέ άλλοτε ανάγκη από τη συντροφιά μου.

Που να ξερε η μάνα μου πόσο ΜΟΥΣΚΕΜΑ τα έχω κάνει.

Το πρωί, ήταν μια άλλη μέρα. Όλα γύρω μου φάνταζαν διαφορετικά.

Εύπνησα και γύρω μου όλο το σκυλό- σόι να με χαζεύει. Κάποια στιγμή ο φίλος του Ντόμπερμαν- που μου είχε ανοίξει τη μύτη και μου είχε χαλάσει το αρχοντικό μου περπάτημα με μια του δαγκωματιά- με πλησίασε.

- *Δεν είσαι εσύ γι'αυτά! Μου πε! Δεν σου ταιριάζει να κοιμάσαι στους δρόμους, ούτε να τρως από τα σκουπίδια, ούτε να μπλέκεις σε καβγάδες. Άντε τράβα στο αφεντικό σου που έχει σηκώσει τη γειτονιά στο πόδι να σε ψάχνει από το πρωί*

- *Εμένα;*
- *Ποιον εμένα; Εμένα τι να με κάνει έτσι όπως είμαι; Εγώ είμαι "δύσκολος" χαρακτήρας, άσε που την ελευθερία μου δεν την αλλάζω με τίποτα, κανέναν δεν θέλω πάνω από το κεφάλι μου. « Τώρα θα κατουρήσεις, τώρα θα φας, τώρα θα βγεις βόλτα»*

Α πα, πα!!!!

- *Και σ'αρέσει όπως ζεις αδέσποτο; Δεν θα ήθελες κάποιον να σ'αγαπά και να σε προσέχει;*
- *Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που σταματούν στο δρόμο για να με χαϊδέψουν , ξέρω ότι με αγαπούν, όταν δεν τρέχουν στους δρόμους με τα αυτοκίνητά τους – μη τυχόν με χτυπήσουν- ξέρω ότι με προσέχουν, αν μου δώσουν φαγητό και λίγο*

νερό κάποιος από τη γειτονιά θα είμαι ευχαριστημένος. Μόνο να, λίγο το κολάρο -που μου 'χουν βάλει γύρω από το λαιμό για να προστατεύομαι από τους ψύλλους- με ενοχλεί.

Εγώ φίλε μου έχω μάθει να περπατώ ελεύθερος χωρίς να με τραβολογάει κανείς από δω κι από κει.

(εκείνη τη στιγμή φωνάζει ο Πελοπίδας, τ' αφεντικό του Τζακ)

- **ΤΖΑΚ, ΤΖΑΚ** που 'σαι αγόρι μου, που 'σαι παλικάρι μου!
- **Ωχ!** Το αφεντικό μου.
- **Τζακ, έλα** αγόρι μου σπίτι, όπου να'ναι θα έρθει ο Άρης.
- Πού είσαι** αγόρι μου να τον καλωσορίσουμε μαζί;
- **Ο Άρης;** Γύρισε ο γιός του, φίλε του "Ντομπερμαν"
- **Άντε** τι περιμένεις; Μην τον κρατάς άλλο σε αγωνία
- **Καλά** λες, πάω. Σε ευχαριστώ πολύ για όλα, ακόμα και για τη μύτη που μου άνοιξες. Μου "άνοιξες" τα μάτια.
- **Δεν** κάνει τίποτα
- **Γεια** σου φίλε μου
- **Τουτούλης** είναι το όνομά μου, **Τουτούλης**. Ήταν τα πρώτα λογάκια που είπα ένα μωρό όταν με πρωτοαντίκρισε. Μ'άρεσαν και γω τα έκανα όνομα.
- Ο Τζακ χάρηκε με το χαριτωμένο όνομα του φίλου του και έφυγε τρέχοντας για το αφεντικό του.

(ένας σύντομος διάλογος του Πελοπίδα και του Τζακ, την ώρα της συνάντησής τους)

- **Πού** ήσουν κρυμμένος αγόρι μου;
- **Γαβ, γαβ, γαβ**
- **Ότι** και να πεις έχεις δίκιο
- **Γαβ, γαβ, γαβ**
- **Ναι** αγόρι μου θα έρθει ο Άρης
- **Γαβ, γαβ, γαβ**
- **Όχι** ποτέ, δε θα σε ξαναμαλώσω
- **Γαβ, γαβ**
- **Ούτε** θα σου βάζω τις φωνές
- **Γαβ, γαβ, γαβ**
- **Τι** μου είπες; Δεν κατάλαβα
- **Να** με αγαπάς και να με προσέχεις, αφεντικό. **Να** με αγαπάς και να με προσέχεις
- **Ότι** πεις εσύ. Από δω και πέρα, εσύ θα είσαι το αφεντικό...

- ΓΟΥΦ!!!!!!- που σημαίνει- ΟΡΙΣΤΕ;

Από αυτή την ιστορία έμαθε κι ο Τζακ
–γιατί πιστέψτε με και τα σκυλιά μαθαίνουν –
πως όταν παίρνεις αγάπη
μαθαίνεις και να τη δίνεις

